

[Kai Moltke.]

man vedtager et internationalt lån til stabilisering af den franske franc, fremsættes en udtalelse som den, den vesttyske finansminister, Strauss, fremkom med i det tyske TV fredag den 22. november kl. 21, og hvor han på et tidspunkt, da der ingen beslutning forelå om devaluering af francen, erklærede:

„Det drejer sig i alt væsentligt om spørgsmålet om den franske francs devaluering. Det tilkommer den franske regering i forbindelse hermed at fastsætte beløbet. Der er imidlertid ikke grund til at imødesee devaluering af andre møntenheder.“

Jeg sætter virkelig megen pris både på en finans- og økonomiminister, som ikke afgiver sådanne erklæringer om andre landes valutaer, før de pågældende regeringer overhovedet har haft lejlighed til at beskæftige sig med spørgsmålet. Men det er jo den slags, som gør, at spekulation og valutausikkerhed yderligere sættes i gang, truer med at smitte i første række England og Italien og i sidste omgang dollaren.

Men hvad nu Danmark og Norden angår — vi skal jo have møde i Nordisk Råd i nær fremtid — så har vi også noget, der hedder eller kunne hedde en fælles handelspolitik. Så vidt mig bekendt er en af de væsentlige faktorer i den internationale valutasituation, at Tyskland for dette år har et overskud på sin handelsbalance på mindst 4 milliarder dollars, d. v. s. dette beløb udfører man mere for, end man indfører for. Og da de skandinaviske lande jo hører til de lande, som importerer mest og udfører mindst på grund af handelsrestriktioner, vil tinget vel have krav på at få at vide, hvordan man vil stille sig over for sådanne problemer, som de tyske forholdsregler kan skabe. Rent konkret må jeg rejse spørgsmålet: nu fik vi erklæringen om, at for importen letter vi afgifterne med 4 pct., og for eksporten sætter vi dem 4 pct. op. Gælder dette over for hele verden, eller gælder det kun over for fællesmarkedet?

Det er dog af afgørende betydning, og det kunne man dog have ventet et svar på fra økonomiministeren.

Hvad hele den valutamæssige situation angår, er det jo ikke nok med bekymring, det gælder først og fremmest om at se, hvor forskydningerne i verden ligger. Her vil jeg da holde mig langt fra at citere nogen som helst, lad os sige socialdemokratisk eller overhovedet socialistisk karakterisering af de forskydninger, vi har, men tage et blad som Financial Times, der, tror jeg, udgives af partifæller til finansministeren; det hedder heri:

„Den tyske regering har måske anset sig berettiget til ud fra et politisk synspunkt at modsætte sig Frankrig og befæste sin økonomiske magtposition, der er dominerende i det kontinentale Europa, men den har rettet et hårdt slag mod det internationale samarbejde på pengepolitikens område“.

Og så kan vi tage et andet konservativt britisk blad, et af dem, som nu er i skudlinjen, Times, for den 23. november i år, hvori det hedder:

„Det nuværende monetære system, der blev grundlagt gennem Bretton Woods-aftalerne i 1944, hviler på et postulat om dollaren som den stærkeste møntenhed i verden. Dette system har fungeret perfekt, så længe som det svarede til realiteterne: USAs ubestridte førerskab. Dette er ikke mere tilfældet. Selv om USA er også nu den dominerende magt i den vestlige verden på det økonomiske plan, bestrides dette på andre områder og specielt på pengepolitikens område. Dollaren er ikke længere så stærk en valuta som DMen, og den vil ikke blive det, medmindre en generaliseret panik i Europa fremprovokerer en massiv udvandring af kapital til De Forenede Stater“.

Se, det er de perspektiver, vi står over for med hensyn til spørgsmålet om, hvorhen det overhovedet går med valuta- og pengepolitikken i omgivelserne ude omkring. Der er spørgsmålet, om Norden, som er en vigtig